

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 726. Usque Ad Annum 813

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1760

VD18 90117859

§.54. Manichæi in Oriente.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66091](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66091)

& ex adversa opus encausticum, in qua minor capsula includitur continens duas Particulas veræ Crucis, Tunicam albam, & Casulam castanei coloris, utramque inconsutilem, Stolam, & Manipulum, cui aurum intextum, omnia linteo purissimo, cum signo plumbo impresso, involuta. Michael Episcopus, qui hanc Epistolam deferendam suscepit, ab Imperatore Michaele ad Carolum Imperatorem cum duobus Protospatriis seu Scutariorum præfectis ad confirmandam pacem missus fuerat. Illi anno octingentesimo duodecimo Aquisgranum pervenerunt, & pacis fœdera scripta recipientes, Carolum agnoverunt Imperatorem, eumque eodem nomine, quo Dominum suum, græce *Basileus* appellarunt. Inde Romam commeantes ejusdem pacis Decretum de manu Pontificis in Basilica S. Petri iterum receperunt.

Sæculum IX.
A. C. 812.

An. Egin.
E. C. an. 812

§. XLIV.

Manichæi in Oriente.

Cum Michael Imperator sub auspiciis Regni sui capitis pœna in Manichæos seu Paulicianos sancita non nullos gladio percuti jussisset, Nicephorus Patriarcha aliique Viri pii obstiterunt, ne in plures capitale decretum exequeretur; quippe dicebant, præstare, ut his hominibus daretur locus pœnitentiæ, & affir-

Theoph. p.
419.

Hist. Ecclesiast. Tom. X. A a a ma

Sæculum IX. A. C. 812. mabant, non licere Viris Ecclesiasticis quemquam ad mortem damnare. Nempe hac in re antiquæ Ecclesiæ Traditioni inhærebant. Sed nihilominus Theophanes Abbas, Scriptor Doctrina & Pietate clarus, factum istud in Historia sua referens, ignorantia & perversæ voluntatis illos arguit, qui istud consilium Imperatori suggerebant, putatque se ex Scriptura probare, ejusmodi Hæreticos ferro esse tollendos, quod digna abominatione facerent, & cultum Dæmonibus exhiberent. Dicit etiam, esse impossibile, ut pœnitentiam agerent.

Quamvis Hæreticorum istorum, qui tunc Pauliciani, seu *Atbinganes* dicebantur, multi in Phrygia & Lycaonia commorarentur, præcipua tamen eorum sedes erat Armenia, Provincia Persiæ vicina & olim illi Imperio subjecta. At Persia Manetis patria erat, & Hæresis ejus nutrix. Hæc pestis circa medium Sæculi septimi aliam faciem induerat; nam regnante Constantino seu potius Constante Heraclii nepote quidam Armenus etiam nomine Constantinus in Oppido Manalala prope Samosatam commorans, cum Diaconum captivum ex Syria venientem & tunc in patriam suam revertentem, in domum suam suscepisset, & ab eo duos libros, quos habebat,

Petr. Sic.
p. 40.
Cedr. to. I.
p. 432.

bebat, Evangelium & Epistolas S. Pe-
 tri, (*) in hospitii mercedem accepisset, Sæculum IX. A. C. 812.
 ad reformandam Manetis Doctrinam a-
 nimum adjecit. Videbat scilicet Con-
 stantinus, Secta Manichæus, hanc Do-
 ctrinam, quod blasphemis & obscenitati-
 bus scateret, omnium animos horrore
 perstringere; hinc eam renovare consti-
 tuit, & suis nullum alium librum legen-
 dum præbere, quam Evangelium & S.
 Paulum, ea vero ita explicare, ut in iis
 tota Manetis Doctrina contineri vide-
 retur. Igitur suppressit omnes libros
 Manichæorum, eo libentius, quod Legi-
 bus Imperatorum Christianorum sanc-
 tum esset, ut omnes, qui hos Libros a-
 pud se retinerent, pœnas morte dare co-
 gerentur. Rejecit Valentinianorum de-
 liria & eorum triginta *Æones*, Manetis *Sup. Lib.*
 fabulam de origine pluvix, quam juve- *III. §. 27.*
 nis cujusdam puellam incitatissimo cur-
 su infectantis decidentem sudorem esse
 dicebat, & quædam alia æque absurda,
 sed quæ impura & abominanda in Basili-
 de reperiuntur retinuit. Ita ille impiæ *Su. L. VIII*
 Manetis sectæ aliam formam dedit; nec *§. 10. 11. 12.*
 ejus Sectatores Scythianum, Budam & Constanti-
 ipsum Manetem anathematizare dubita- *nus Paulicia-*
 bant, econtra Constantinum & qui eum *nus.*
 secuti erant Apostolorum loco habebant.

A a a 2

At-

(*) Forte S. Pauli.

Sæculum IX. Atque ut in ea opinione confirmarentur
A. C. 812. Constantinus librum suum S. Pauli ostentans dicere solebat: *Vos estis Macedones & ego Silvanus, quem Paulus ad vos misit.* Relicto Oppido suo Manalaleasi commigravit Cibossam, exiguam Civitatem prope Coloniam in Armenia, & ibidem annis viginti septem commoratus permultos illius regionis homines pervertit. Verum hac re tandem ad Imperatorem delata, misit virum nomine Simeonem cum mandatis; Constantinum lapidibus obrui curaret, & parceret ejus Discipulis, utpote ignorantia deceptis, si modo ad Ecclesiæ sinum redire non detrectarent. Mandata executus est Simeon, qui comitante illius regionis militum Duce, cui nomen Tryphon, Cibossam perveniens omnes cepit & Coloniam deduxit. Ibi jussit ut Constantinum palo affixum ipsius Discipuli lapidibus injectis contererent; & ceteris omnibus Magistrum lædere non sustinentibus, unicus nomine Justus, quem Constantinus ante paucos annos filium sibi adoptaverat, & sua Doctrina magna cura imbuerat, Simeonis imperio obsecutus ictu uno præceptorem & patrem confecit. Relictus in eodem loco lapidum cumulus rei peractæ monumentum extitit.

Ecce

Ecce vero! Simeonem, secundum Sæculum IX.
 Imperatoris mandata, Constantini Disci- A. C. 812.
 pulos ad Ecclesiam reducere conantem
 ipsi (tantum abfuit ut converterentur)
 in errores suos pertraxerunt. Cum e-
 nim Vir esset levis ingenii & in Doctri-
 na Religionis rudis, dum plurima ab iis
 interrogare non cessat, Hæresim didicit,
 quam tandem veram esse Doctrinam
 credidit. Constantinopolim redux, &
 domi suæ annos tres commoratus, clam
 deinde fuga se proripit, & Cibosam con-
 tendit, ubi collectis Constantini Disci-
 pulis ejusdem Successor evasit & Titus
 appellari voluit, ut & ipse cujusdam ex
 S. Pauli Discipulis nomine claresceret.
 Elapso iterum triennio gravis ei disce-
 ptatio cum Justo intercessit super Tex-
 tum Epistolæ ad Coloss. ubi de Jesu Chri-
 sto dicitur: *Quoniam in ipso condita* Coloss. I. 16.
sunt universa in Cælis & in terra &c.
 Hic enim Justus Simeonem urgere:
Quid si populos fallimus, & aliquando pro
jactura animarum ipsorum in die Judi-
cii ratio a nobis exigetur? Nihil conce-
 debat Simeon, Verba Apostoli fœde de-
 torquens. Ergo Justus Episcopum Co-
 loniæ adiit, a quo verum sensum disce-
 ret, quo intellecto perditum gregis arca-
 na aperuit. Episcopus nihil cunctan-
 dum ratus rem ad Imperatorem perscri-
 bit (tunc vero Justinianus secundus im-

Sæculum IX. perabat) qui edito decreto iussit, ut con-
 A. C. 812. tra eos iudicio inquireretur, & contu-
 maces flammis consumerentur. Factum,
 quod iussit Princeps, & rogo penes lapi-
 dum cumulum, seu Constantini Sepul-
 chrum, de quo supra diximus, excitato
 omnes concremati sunt.

§. LV.

Pauliciani.

- p. 37. Quidam Armenus, cui nomen Paulus,
 fuga exitio se subtraxit cum duo-
 bus filiis suis Genesio & Theodoro, con-
 fugitque Episparim, pagum prope Pha-
 nariam situm in Cappadocia, ubi jam
 prius duo Fratres Paulus & Joannes, Ma-
 nichæi celebratissimi, mulieris Samosa-
 tenæ, cui nomen Callinica, filii docue-
 rant. Et ab hoc priore Paulo Manichæi
 nomen Paulicianorum traxerunt. Pau-
 lus autem secundus, cum Episparim per-
 venisset, Scholæ suæ præfecit Filium
 suum Genesium, quem appellavit Timo-
 theum. Verum rixa odiumque vatinia-
 num ortum est inter Genesium & Theo-
 dorum fratres, quod quilibet Divinæ
 Gratia Spiritum sibi collatum fuisse di-
 ceret. Nec ante mortem reconciliati
 sunt. Ubi Hæresis ista ad notitiam Im-
 peratoris Leonis Isauri devenit, Gene-
 sium Constantinopolim accersitum misit
 ad Patriarcham, qui eum interrogavit
 in